

«Кабанчики ні з того ні з сього не зникають», — подумав Джордж, вдивляючись у закутки порожнього сіннього хліва. Тоді заплющив очі й зараз же розплющив, щоб перевірити, чи то, бува, не якась жахлива оптична ілюзія. Однак кабанчик не з'явився, його забрьоханого рожевого тільця ніде не було видно. Ба більше: коли Джордж удруге роззирнувся навсідич, то зрозумів, що вскочив у халепу. Він помітив, що бічні дверцята загорожі хитаються туди-сюди, бо їх, певно, добре не зачинили. І в цьому був винен не хтось, а він сам.

— Джорджи! — гукнула мама з кухні. — Я вже берусь готувати вечерю. Маєш ще годину. Ти вже зробив домашнє завдання?

— Авжеж, мамо, — відізвався Джордж удавано веселим голосом.

— Як твій кабанчик?

— Чудово! Супер! — пискляво вигукнув Джордж. І кілька разів рохнув, щоб мама чула: на невеличкому

городі, де сила-силенна овочів і один величезний кабан — який кудись таємниче зник, — усе як завжди. Він ще трохи порохкав для годиться — аби тільки мама не вийшла в садок, поки Джордж не придумає план дій. Він і гадки не мав, як йому вдасться відшукати підсвинка, привести його до загорожі, замкнути двері й поспіти на вечерю. Але гарячково над цим мізкував і менше за все хотів, аби хтось із батьків нагодився до того, як він щось вигадася.

Джордж знав, що кабанчик не був великим улюбленцем його батьків. Мама з татом ніколи не мріяли

про кабана на городі, а тато особливо голосно скреготав зубами, коли згадував, хто там походжає за грядками. Кабанчик був подарунком: кілька років тому одного холодного дня напередодні Різдва до їхнього порога принесли картонну коробку, в якій щось голосно сопіло і вищало. Відкривши її, Джордж побачив усередині обурене рожеве поросся. Він обережно витягнув його з коробки і з превеликою

втіхою спостерігав, як його новий приятель дріботить на крихітних ратичках довкола святкової ялинки. До коробки було причеплено записку: «Любі мої! — писалося там. — Веселого Різдва! Цей малюк потребує домівки — заопікуєтесь ним? З любов'ю — бабуся. Цілую!»

Тато Джорджа не вельми тішився поповненню в їхній родині. Те, що він вегетаріанець, не значить, що він любить тварин. Йому миліші рослини. З ними легше мати справу: вони не перекидають усе шкереберть, не тупотять брудними ратицями по кухонній підлозі і не вриваються до хати, щоб змести зі столу все печиво. А от Джордж був на сьомому небі від щастя — тепер він має своє поросся! Подарунки, які він отримав того року від мами з татом, були, як завжди, нікудишні. Рукави светра в рожеві й помаранчеві смужки, що його мама сплела власноруч, звисали до самої землі, ксилофон був йому байдужісінький, та й домашній мурашиній фермі він не дуже зрадив.

Найдужче за все — найдужче за все у Всесвіті! — Джордж мріяв про комп'ютер. Але він знав, що батьки навряд чи його куплять. Сучасні винаходи їм не до вподоби — вони старалися, щоб удома було якомога менше всіляких побутових штукенцій. Намагаючись жити просто й невибагливо, батьки прали все вбрання вручну, не мали автівки і освітлювали дім свічками, аби не використовувати електроенергії.

Усе задля того, щоб Джордж ріс у природному здоровому середовищі, вільному від токсинів, зайвої хімії,

радіації та інших жахів. От тільки спекавшись усього, що могло нашкодити синові, батьки зуміли позбутися й багатьох речей, які були б милі його серцю. Може, їм і подобалось ходити на марші протесту проти забруднення докільля і молоти зерно, аби спекти свій хліб, а от Джорджеві це було геть не до душі. Бо він залюбки подався б до парку розваг, покатався б на американських гірках, пограв би в комп'ютерні ігри чи полетів би на літаку кудись за тридев'ять земель. Проте наразі мав тільки підсвинка.

Кабанчик був хоч куди. Джордж охрестив його Фредді й згаяв немало приємних годин, перехилившись через загорожу, споруджену батьком на задньому дворі, і спостерігаючи, як Фредді порпається в сні чи сопе в багні. Пори року змінювали одна одну, минав рік за роком, підсвинок Джорджа все ріс... ріс... і ріс, аж поки не виріс такий здоровецький, що в темряві скидався на слоненя. Що більшим ставав Фредді, то тісніше йому було в загоржі. Як тільки випадала нагода, він полюбляв давати драпака й бешкетувати на грядках — потоптати моркву, погризти капусту й пожувати квіти, що їх посадила Джорджева мама. Дарма що вона частенько казала синові, що всіх живих істот треба любити, — той здогадувався, що в ті дні, коли Фредді збиткувався з її городу, мама не палала любов'ю до його кабанчика. Мама — як і тато — була вегетаріанкою, але Джордж на власні вуха чув, як вона сердито пробурмотіла «сосиски», коли прибирала після однієї особливо руйнівної прогулянки Фредді.

Утім, цього дня Фредді овочів не знищив. Замість метатися ошаліло туди-сюди городом, кабанець наробив чогось у стократ гіршого. У паркані, що відгороджував їхній сад від сусідського, Джордж раптом помітив підозрілу дірку, в яку акурат міг протиснутися підсвинок. Вчора її там точно не було, але ж учора і Фредді сидів під замком у загорожі. А тепер він наче крізь землю провалився. Це могло означати лиш одне: у пошуках пригод Фредді вирвався з безпечного заднього двору й подався туди, куди йому в жодному разі не слід було пхати свого п'ятачка.

Сусідський Дім був загадковою місциною. Скільки Джордж себе пам'ятав, той завжди пустував. Якщо всі інші будинки на їхній вулиці мали впорядковані подвір'я, вікна, в яких вечорами мерехтіло світло, і двері, якими повсякчас хтось грюкав, вибігаючи надвір чи кваплячись додому, то цей будинок просто собі стояв — сумний, сонний, похмурий. Там не було дітлахів, які радісно верещали рано-вранці. Не було матері, яка б гукала з вікна, щоб усі йшли вечеряти. На вихідних звідти не долинали ані стукотіння молотка, ані запах свіжої фарби, бо ніхто не ремонтував поламаних віконних рам і не чистив іржавих ринв. Сад, про який роками ніхто не дбав, розрісся так, що здавалось, ніби по той бік паркану буяють джунглі Амазонки.

Натомість садок за домом Джорджа був чепурний, упорядкований і страх який нудний. Там виднілися охайні рядочки прив'язаної до тичок квасолі, розкуйовджені пучки салату, темно-зелені чубчики моркви й чемні

кущики картоплі. Джордж навіть м'яча копнути не міг так, щоб той не гупнувся прямісінько на старанно виплеканий кущ чорниці й не подавив усіх ягід.

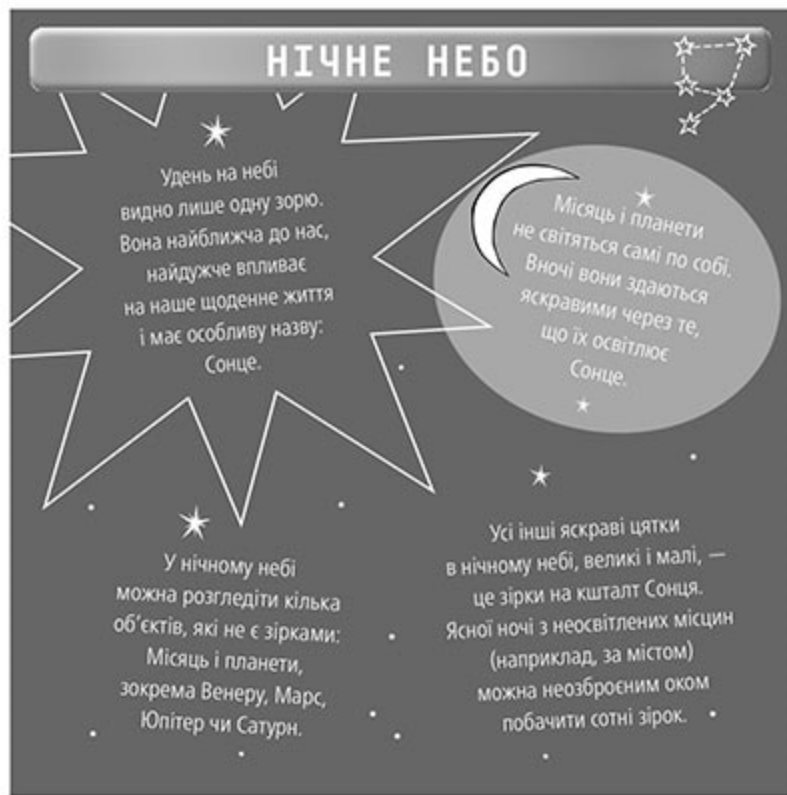
Сподіваючись, що син зацікавиться садівництвом і в майбутньому стане органічним фермером, батьки виділили Джорджу клаптик землі, на якому той міг власноруч вирощувати овочі. Проте замість дивитися

на землю, Джордж полюбляв вдивлятися у небеса. Отож поки він рахував зорі на небі, щоб дізнатися, скільки ж їх там, його кавальчик планети з усіма своїми кучугурами, камінням, бур'янами й голою землею пуставав.

А от Сусідський Дім мав геть інший вигляд. Джордж частенько стояв на даху хліва й пильно вдивлявся через паркан у розкішні лісові хащі по той бік. Розлогі кущі

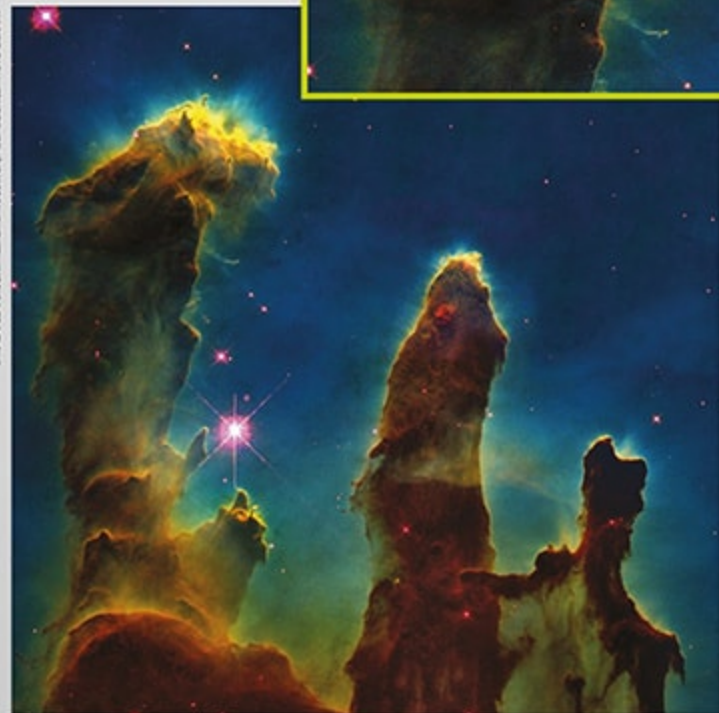
утворювали затишні схованки, а дерева мали покручене сучкувате гілля, що ним так і кортить видертись на самісіньку верхівку. Тут і там виднілися гіллясті кущі ожини — колючі галузки перекручувалися чудернацькими хвилястими петлями, перетинаючи одна одну, мов рейки на залізничному двірці. Улітку всі рослини в садку були обплетені звивистою павутицею — мовби справжньою павутиною, лиш зеленою; куди око сягає, квітли жовті кульбабки; колючий отруйний велетень-борщівник бовванів, наче прибулець із чужої планети, тоді як крихітні блакитні незабудки кокетливо підморгували посеред ясно-зеленого божевілля Сусідського Саду.

Утім, Сусідський Дім був забороненою територією. Батьки суворо відповіли Джорджеві «ні», коли той спитав, чи не можна, бува, скористатись ним як ще одним майданчиком для забав. І то не було їхнє звичне «ні» — нерішуче й лагідне: мовляв, ми не дозволяємо тобі задля твого ж блага, синку. То було справжнє «ні», таке, з яким не посперечаєшся. Те саме «ні», яке Джордж почув, коли насмілився зауважити, що всі його однокласники мають телевізор — а дехто ще й у своїй спальні! — то, може, його батьки подумали б, чи не придбати і собі хоча б одного. Коли зайшла мова про телебачення, Джордж мусів вислухати довжелезну батькову лекцію про те, як перегляд усякого безглузлого мотлоху зробить з нього ледащо. А от коли він заговорив про Сусідський Дім, ніяких пояснень від батька не почув. Одне лиш категоричне «ні» — і крапка.

Темну туманність посередині цієї фотографії через особливу форму називають «Кінською головою». На задньому тлі: емісійна туманність (IC 434) – яскрава, тому що газовий водень всередині неї підсвічується гарячими зірками. На те, щоб долетіти звідти до Землі, потрібно 1,5 тисячі років.

Ці космічні хмари, схожі на стовпи, складаються з водню й пилу. Вони містять у собі ще неформовані зірки та звуться Стовпами творіння.

Центр Чумацького Шляху. Це неможливо побачити неозброєним оком, бо попереду його заступає космічний пил. Знімок було зроблено в інфрачервоному діапазоні, що дало змогу побачити сотні тисяч прихованих зірок. У межах білої цятки посередині міститься надмасивна чорна діра.